

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Václava Roučky a soudců JUDr. Petra Kuchynky a Mgr. Jaroslava Škopka v právní věci **žalobce: K.I.**, nar. ..., státní příslušnost Ukrajina, v České republice bytem ..., *zastoupeného Mgr. Petrem Václavkem, advokátem, se sídlem Praha 1, Opletalova 25*, proti **žalované: Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 16. 6. 2017, čj. MV-60949-4/SO-2017,

t a k t o:

- I. **Žaloba se z a m í t á.**
- II. **Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í

[I] Předmět řízení

Žalobce se žalobou ze dne 19. 7. 2017 domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 16. 6. 2017, čj. MV-60949-4/SO-2017. Žalovaná napadeným rozhodnutím podle § 90 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*správní řád*“), změnila výrok rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 20. 2. 2016, čj. OAM-29508-18/DP-2016, tak, že I. „*Žádost se zamítá dle ustanovení § 44a odst. 3 ve spojení s ustanovením § 35 odst. 3 ve spojení s ustanovením § 37 odst. 2 písm. b) v návaznosti na ustanovení § 56 odst. 1 písm. e) zákona č. 326/1999 Sb. [o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů*

(dále jen „zákon o pobytu cizinců“)], neboť žadatel předložil k žádosti náležitost, v níž uvedené údaje podstatné pro posouzení žádosti neodpovídají skutečnosti.“ Žalovaná ve výroku II. uvedla, že v ostatním napadené rozhodnutí potvrzuje.

[III] Žaloba

Žalobce nejprve namítal, že správní orgány porušily ustanovení § 3 správního řádu, tedy porušení povinnosti správního orgánu zjistit skutkový stav tak, aby o něm nebyly důvodné pochybnosti. Správní orgán ve svém rozhodnutí uvedl, že předložené faktury a daňové přiznání, resp. platební výměr byly účelově vytvořeny a neodráží faktický příjem žalobce za rok 2015. Žalobce poukázal na to, že daňové přiznání bylo řádně odevzdáno příslušnému finančnímu úřadu a tento předmětné daňové přiznání zkontroloval a vydal platební výměr. Finanční úřad tedy žádné pochybení na straně účastníka řízení ani subjektu, který tyto faktury proplácel, neshledal. Tvzení správního orgánu o účelovosti a nevěrohodnosti faktur a daňového přiznání, resp. platebního výměru tak nejsou ničím jiným než domněnkou správního orgánu, na které však nelze postavit tak závažné rozhodnutí jako neprodloužení povolení k pobytu, tedy de facto zrušení povolení k pobytu. Pokud měl správní orgán pochybnosti o doložených podkladech, tak měl povinnost, v souladu s § 57 správního řádu, dát podnět k vyřešení této otázky, např. podnět k provedení daňové kontrole apod. V extrémním případě lze dovozovat, že kdyby se skutečně jednalo o nevěrohodné faktury, a tudíž o daňové přiznání založené na nepravdivých údajích, bylo by možné usuzovat případně i spáchání správního deliktu, případně trestného činu na úseku správy daní či účetnictví, a to jak žalobcem, jeho účetní, případně společností VIKA STAV s.r.o. Správní orgán si však není oprávněn činit úsudek, zda byl trestný čin, přestupek nebo jiný správní delikt spáchán (§ 57 odst. 1 písm. c) správního řádu).

V rovině domněnek a nepodložených tvrzení pak správní orgán zůstal i při konstatování nepravděpodobné výše výdělků, hodnocení odpovědi účastníka řízení jako smyšlenek mající za cíl zvrátit řízení k jeho prospěchu apod. Úkolem správních orgánů je rozhodovat na základě řádně zjištěného skutkového stavu. Pokud měl správní orgán pochybnosti, měl v souladu s výše uvedeným vyznat příslušné orgány, provést další skutková šetření nebo žalobce vyzvat k odstranění těchto pochybností. Správní orgán však takto neučinil a v naprostém rozporu s výše uvedenou zásadou materiální pravdy rozhodl ve věci bez toho, aby skutkový stav řádně zjistil. K přednosti zásady materiální pravdy před zásadou hospodárnosti a rychlosti řízení se ve své ustálené judikatuře vyjádřil i Nejvyšší správní soud, např. rozsudek ze dne 27. 6. 2005, čj. 5 As 22/2004. Žalobce dále uvedl, že správnímu orgánu vůbec nepřísluší konstatovat, že žalobce uvedl v omyl nejen správní orgán, ale též Finanční úřad a Okresní správu sociálního zabezpečení.

V neposlední řadě žalobce namítal, že postup správního orgánu napadá i z titulu přepjatého formalismu, jenž je konstantně judikaturou označován za zcela nezákonný, v příkrém rozporu s ústavními principy demokratického právního státu. Upřednostňování formalistického přístupu na úkor přístupu materiálního, resp. skutečně zjištěného stavu věci označil za nezákonné opakovaně i Ústavní soud.

Následně žalobce namítal nedostatečné posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí do jeho rodinného a soukromého života, současně žalobce citoval předmětné ustanovení § 174a zákona o pobytu cizinců a uvedl, že výčet v daném ustanovení je výčtem, který představuje minimální množinu faktorů, které ovlivňují přiměřenost správního rozhodnutí, přičemž, je-li správní orgán povinen zvážit „zejména“ vyjmenované faktory, tak to znamená, že se musí vypořádat se vším uvedeným. Jinými slovy, dle zákona o pobytu cizinců musí být každé rozhodnutí, tedy i žalobou napadené rozhodnutí žalovaného, přiměřené, přičemž § 174a tohoto zákona nabízí odpověď na otázku, co je onou „přiměřeností“.

Na závěr žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení a současně žádal o přiznání náhrady nákladů řízení.

[III] Vyjádření žalované k žalobě

Žalovaná ve svém vyjádření k žalobě uvedla, že se ztotožňuje se skutkovými zjištěními i právní kvalifikací předcházejících rozhodnutí správních orgánů obou stupňů. Žalovaná odmítla námitky uvedené v žalobě jako nedůvodné. Ze spisového materiálu nevyplývají žádné nové skutečnosti uváděné žalobkyní. V podrobnostech žalovaná odkázala na obsah napadeného rozhodnutí a na spisový materiál. Žaloba nepřinesla žádnou novou relevantní argumentaci, která správnost napadeného rozhodnutí zpochybňovala. Závěrem žalovaná navrhla, aby soud žalobu zamítl jako nedůvodnou.

[IV] Replika

Žalobce reagoval na vyjádření žalované replikou, v níž uvedl, že žalovaný se omezil především na shrnutí obsahu žaloby, což je v rámci vyjádření nepotřebné a nadbytečné. K žalobě se skutečně vyjadřuje pouze v jednom krátkém odstavci, kde opětovně popíral jakékoliv pochybení správních orgánů a trval na svém předchozím názoru a navrhl žalobu zamítnout. Žalovaná ani v reakci na žalobu neprojevila sebemenší snahu skutečně prověřit námitky žalobce. Opakovaný závěr, že správní orgány nejsou povinny zkoumat přiměřenost svého rozhodnutí je v rozporu s judikaturou, viz rozsudek NSS ze dne 25. 5. 2016, čj. 1 Azs 81/2016-33. Žalovaná však i přesto nadále trvá na svém, že není povinností správních orgánů zkoumat přiměřenost svého rozhodnutí. K argumentu žalované, že žaloba nepřináší nové skutečnosti ani argumentaci je nutno upozornit, že institut správní žaloby je prostředek, který má chránit žalobce před nesprávným či nedostatečným rozhodnutím předchozích správních orgánů. Pokud doted' žalovaná nebyla schopna reagovat na námitky uvedené v odvolání a pokud doted' nenapravila svá pochybení, nezbylo žalobci, než se obrátit na soud s argumenty a skutečnostmi uvedenými v odvolání, neboť se s těmito správní orgán nevypořádal. Smyslem správní žaloby není *a priori* tvrzení nových skutečností. Na závěr žalobce uvedl, že s ohledem na výše uvedené trvá na podané žalobě.

[V] Jednání před krajským soudem

Zástupce žalobce při jednání před soudem dne 12. 9. 2018 setrval na dosavadních tvrzeních uvedených v žalobě. Žalovaná se s omluvou k jednání nedostavila.

[VI] Posouzení věci krajským soudem

Soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

V souladu s § 75 odst. 1, 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (*dále jen „s. ř. s.“*), vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě.

Dle § 44a odst. 3 věty druhé zákona o pobytu cizinců *„Na prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu ustanovení § 35 odst. 2 a 3, § 36, § 46 odst. 3, 7 a 8 a § 47 vztahuje obdobně.“*

Podle § 35 odst. 3 zákona o pobytu cizinců *„Dobu pobytu na území na vízum k pobytu nad 90 dnů nelze prodloužit, pokud ministerstvo shledá důvod pro zahájení řízení o zrušení platnosti tohoto víza (§ 37).“*

Dle § 37 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců *„Ministerstvo dále zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů, jestliže cizinec přestal splňovat některou z podmínek pro udělení víza, za podmínky, že důsledky tohoto rozhodnutí budou přiměřené důvodu pro zrušení platnosti víza. Při posouzení přiměřenosti ministerstvo přihlíží zejména k dopadům tohoto rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince.“*

Podle § 56 odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců *„Dlouhodobé vízum, s výjimkou víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území z důvodu podle § 33 odst. 3, ministerstvo cizinci neudělí, jestliže cizinec předloží padělané anebo pozměněné náležitosti nebo údaje podstatné pro posouzení žádosti v nich uvedené neodpovídají skutečnosti.“*

Dle § 46 odst. 7 písm. b) zákona o pobytu cizinců měl žalobce doložit doklad prokazující, že úhrnný měsíční příjem cizince a společně s ním posuzovaných osob pobývajících na území nebude nižší než součet částek životních minim cizince a s ním společně posuzovaných osob a nejvyšší částky normativních nákladů na bydlení stanovených pro účely příspěvku na bydlení zvláštním právním předpisem nebo částky, kterou cizinec věrohodně prokáže jako částku skutečných odůvodněných nákladů vynakládaných na bydlení své a společně posuzovaných osob; společně posuzovanými osobami se pro účely tohoto zákona rozumí osoby uvedené v § 4 odst. 1 zákona o životním a existenčním minimu za podmínek uvedených v § 4 odst. 2 a 3 zákona o životním a existenčním minimu; za příjem se považuje příjem započitatelný podle zákona o životním a existenčním minimu, s výjimkou jednorázového příjmu, přídatku na dítě, podpory v nezaměstnanosti, podpory při rekvalifikaci

a dávek v systému pomoci v hmotné nouzi; pro účely výpočtu příjmu se § 8 odst. 2 až 4 zákona o životním a existenčním minimu nepoužije.

Předmětem správního řízení bylo rozhodnutí správních orgánů ohledně neprodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem podnikání - OSVČ, jelikož žalobce doložil správním orgánům pro posouzení žádosti o prodloužení platnosti povolení doklady, v nichž údaje podstatné pro posouzení žádosti neodpovídaly skutečnosti, a byly tak splněny podmínky pro neprodloužení povolení k dlouhodobému pobytu. Ze správního spisu vyplývá, že žalobce si dne 11. 4. 2016 podal žádost o prodloužení tohoto povolení. Žalobce předložil doklad prokazující úhrnný měsíční příjem, tedy náležitost žádosti dle § 46 odst. 7 písm. b) zákona o pobytu cizinců, ve formě platebního výměru na daň z příjmů fyzických osob za rok 2015. Z cestovního pasu žalobce a rovněž z jeho výpovědi vyplynulo, že od roku 2015 pobýval žalobce značnou dobu na Ukrajině, a to od 1. 1. 2015 do 5. 5. 2015, od 26. 7. 2015 do 6. 9. 2015, od 2. 12. 2015 do 3. 4. 2016 a od 20. 7. 2016 do 11. 9. 2016. Správní orgán pojal pochybnost o plnění účelu povoleného pobytu, a proto žalobce vyzval, aby prokázal podnikatelskou aktivitu. Žalobce předložil tři faktury na práce pro firmu VIKA STAV s. r. o., a to fakturu č. 2015/01 vystavená dne 10. 6. 2015, dle níž žalobce přijal dne 30. 5. 2015 hotovost ve výši 129 250,- Kč, faktura č. 2015/02 vystavená dne 20. 8. 2015, dle níž žalobce přijal dne 30. 9. 2015 hotovost ve výši 131 000 Kč, faktura č. 2015/03 vystavená dne 20. 12. 2015, dle níž žalobce přijal dne 20. 12. 2015 hotovost ve výši 120 000,- Kč. Správní orgán tedy za účelem zjištění skutkového stavu provedl s žalobcem výslech. Ke své práci žalobce uvedl následující: *„Pracuji na stavbách jako připravovatel. Úklid a takové věci. Od té doby, co jsem přijel, dělám skoro pořád to samé. V roce 2015 jsem dělal to samé. Přidavače na stavbách. Mám své účetnictví. Účetní předávám faktury od práce. Udělá se nějaká práce a já vystavím jednu fakturu, která se týká celé zakázky. Tak to bylo, jak v roce 2015, tak v roce letošním. Peníze dostávám v hotovosti a vyplácí mi je jednatel firmy v hotovosti. V roce 2015 jsem většinou pracoval pro firmu VIKA STAV.“* K tomu, z jakých účetních dokladů bylo sestaveno jeho daňové priznání za zdaňovací období 2015 a zda na výzvu předložené doklady jsou veškeré účetní doklady za rok 2015, uvedl: *„Do daňového priznání za rok 2015 jsem mimo faktur nedával nic. Jediné, co jsem tam dal, byly tři faktury, které jsem Vám donesl.“* K tomu, že dle faktury č. 2015/01 ze dne 10. 6. 2015 přijal hotovost již dne 30. 5. 2015, uvedl: *„Nejspíš to byla 10. 5. 2015 vystavena faktura a 30. 5. 2015 došlo k převzetí hotovosti.“* K tomu, čeho konkrétního se faktura č. 2015/02 týkala a z čeho plyne ve faktuře uvedená částka, uvedl: *„Zas jako u té první zakázky. Něco jsem dělal, a když jsem potřeboval jet domů nebo to bylo hotové, tak jsem vystavil fakturu. Tato faktura se zas týká práce, které jsem vykonal v měsících před vystavením faktury.“* K tomu, z čeho plyne ve faktuře č. 2015/03 uvedený příjem, jež byla vystavena a proplacena tentýž den, uvedl: *„Je to opět jako u těch předchozích dvou faktur.“* Na dotaz, kde k předání hotovosti uvedené na fakturách došlo a kdo mu peníze předával, uvedl: *„Vždy jsem obdržel hotovost, jak je napsáno na fakturách. K předání v hotovosti došlo vždy v Plzni. Peníze byly asi vždy vyplaceny v den, který je uveden na fakturách. Už si to moc nepamatuji.“* K tomu, zda pobýval po značnou dobu na Ukrajině, a to od 1. 1. 2015 do 5. 5. 2015, od 26. 7. 2015 do 6. 9. 2015, od 2. 12. 2015 do 3. 4. 2016 a od 20. 7. 2016 do 11. 9. 2016, uvedl: *„Ano, s tímto souhlasím.“* K tomu, že jeho výpověď prokazatelně nekoresponduje

s dosud zjištěným stavem, neboť data na fakturách neodpovídají době pobytu na území České republiky, nejprve neuvedl nic a poté na opakovaný dotaz konstatoval, že se k tomu nechce vyjadřovat. Správní orgán se dále dotázal, zda předložené faktury skutečně vystavoval sám, na to žalobce uvedl: „*Ty faktury mi dal jednatel z VIKA STAV. Já jsem si o ně řekl.*“ Následně k dotazu, zda tedy předložené faktury fakticky neodrážejí jeho výdělek v roce 2015, uvedl: „*Ty faktury to neodráží. Peníze jsem převzal, ale týkají se jiné doby.*“ Poté vstoupil do výslechu zmocněný zástupce žalobce a uvedl: „*Pán je živnostník, může mít další nasmlouvané lidi. Nemusí tu práci odvádět sám.*“ K tomu, jak je tedy možné, že faktura č. 2015/01 na asi 130 000 Kč byla dle všeho odpracována pouze za 5 dnů pobytu odvolatele na území České republiky, žalobce uvedl: „*30. 5.2015 mi bylo vyplaceno 130 000 Kč. Práci za mě udělali kluci.*“

Žalobce v daném případě účel podnikání doložil třemi fakturami a sám prohlásil, že v roce 2015 to byly jediné doklady, kterými dokumentoval svoji podnikatelskou aktivitu na území ČR. Po porovnání obsahu těchto faktur a současně porovnáním dalších podkladů, zejména cestovním dokladem žalobce, platebním výměrem a dále výsledkem žalobce, bylo jasně prokázáno, že tvrzení žalobce týkající se jeho podnikání, tedy že jím vystavené tři faktury, které byly v konkrétní den uvedených na fakturách a také v hotovosti proplacené, neodpovídaly skutečnosti, jelikož prostým porovnáním doby, kdy se žalobce zdržoval mimo území ČR, nemohl současně převzít hotovost na základě těchto faktur na místě v Plzni. Tedy údaje předkládané žalobcem se se skutečným stavem značně rozcházel a žalobce nedokázal uvést další argumenty, kterými by tyto rozpory odstranil. Soud se proto ztotožňuje s tvrzením žalované, že v rámci porovnání uvedených skutečností a jejich zhodnocením je nutné shledat, že platební výměr na daň z příjmů fyzických osob za rok 2015 byl vyhotoven na základě přiznání daně z příjmů dle údajů uvedených žalobcem, jež neodpovídaly skutečnosti. Soud se dále nesouhlasí s tvrzením žaloby, že ve věci nebyl dostatečně zjištěn skutkový stav věci, neboť dle názoru zdejšího soudu měl správní orgán dostatek podkladů pro vydání rozhodnutí v dané věci, a to na základě skutečností, které se opíraly i o výslech žalobce. Dále správní orgán žalobci poskytl možnost se seznámit a vyjádřit se k podkladům pro vydání rozhodnutí, čehož žalobce nevyužil. Správní orgány tedy v kontextu se shora uvedeným zcela správně dospěly k závěru, že předložené faktury neodpovídají skutečnosti, tudíž postupovaly v souladu s § 56 odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců, který uvádí, že ministerstvo cizinci pobyt neudělí, jestliže předloží padělané anebo pozměněné náležitosti nebo údaje podstatné pro posouzení žádosti v nich uvedené neodpovídají skutečnosti.

K namítané nepřiměřenosti dopadů správního rozhodnutí na soukromý a rodinný život žalobce, je na místě konstatovat, že soud ani tuto žalobní námitku neshledává důvodnou. Správní orgán I. stupně se touto otázkou zabýval na straně páté odůvodnění rozhodnutí. Přiměřeností rozhodnutí se zabývala rovněž žalovaná a k této otázce se přezkoumatelným způsobem vyjádřila na straně 9 napadeného rozhodnutí. V tomto kontextu správní orgány zohlednily rodinné poměry žalobce, délku pobytu na území ČR i věk žalobce (k rozsahu zkoumání kritérií dle ustanovení § 174a zákona o pobytu cizinců viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 2. 2014, čj. 8 As 109/2013-34). Vzhledem ke všem

zjištěným skutečnostem soud přitakal správním orgánům obou stupňů v tom, že rozhodnutí nebylo ve vztahu k žalobcově situaci nepřiměřené.

[VII] Rozhodnutí soudu

Soud neshledal žádný ze žalobcem uvedených žalobních bodů důvodným, a proto žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

[VIII] Náklady řízení

Podle § 60 odst. 1 s. ř. s. by měla právo na náhradu nákladů řízení žalovaná, když měla ve věci plný úspěch. Jelikož žalované žádné důvodně vynaložené náklady nevznikly, rozhodl soud, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : *Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud (§ 12 odst. 1, § 102, § 106 odst. 2 a 4 s. ř. s.).*

V Plzni dne 12. září 2018

JUDr. Václav Roučka, v.r.
předseda senátu

Za správnost: K.